

MIKE OMER

VÉRNÉL IS " " SÜRÜBB

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

MIKE OMER

VÉRNÉL IS SŰRÜBB

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

2016. október 14., péntek

CATHERINE MINDIG IS ÚGY ÉREZTE, hogy a lelke súlytalan. Gondolatokból, érzésekből és hiedelmekből áll – minden egyes rész testetlen és könnyű, akár a napfény. De a lélekben ott rejtőznek az ember titkai is. Amelyeknek súlya napról napra egyre jobban húz lefelé.

Ha a hátán cipelhette volna a súlyt, talán a szokásos módon képes folytatni. Elképzelt egy strapabíró hátizsákot, amilyen a nagybátyjának volt, csatokkal és párnázott vállpántokkal. Minden titkát abba tenné, és úgy igazítaná a pántot a csípőjén, hogy a súly egyenletesen oszoljon el.

De a titkai döntötték el, hol kötnek ki. Volt, hogy a nyaka körül telepedtek meg, lehúzták, és görnyedtté tették a tartását. Máskor a hasába kúsztak, olyankor gyomorgörccsel ébredt, és aztán óránként a végére rohangált. A titkok most a szívében lappangtak, és ahogy szorongatták, úgy érezte, összetörik, vagy egyszerűen csak megállítják.

Már harmadjára jelentett beteget azon a héten. Az apja kezdett aggódni, de Catherine „női problémákra” utalva elkerülte, hogy

további kérdéseket tegyen fel. Késő este volt, épp a nappaliban ült. A televízió képernyője villogott előtte, és próbált sírni.

A könnyei mintha elfelejtették volna, milyen irányba kell áramolniuk. Folyton a torkát töltötték meg, amitől törekeny és nyafogós lett a hangja, és már napok óta nem tudott sírni. Pedig ha összejönne, megkönnyebbülne. Talán elviselhetővé válna a titkok súlya. A szeme továbbra is száraz maradt. Az ajka remegett, amitől gyerekesnek és ostobának érezte magát.

A titkok nyúlósak és ragadósak. Ha az ember nem vigyáz, eltömíthetik a könnycsatornáját.

A telefonját babrálta, mint már oly sokszor az elmúlt hetekben, megnyitotta a kontaktok listáját, az apja volt az első a kedvencek között. Érthető, hiszen ő volt a kedvence. A kedvence a szülei közül, a kedvence a világ valamennyi embere közül. Neki elmondhatná az igazat. A szívét nyomasztó súly semmivé fozzlana. Az ujja a képernyő fölött lebegett. Egy másodpercre szinte érezte a várva várt megkönnyebbülést.

Aztán megjelentek a képek. Az apja fájdalmas arca. Nem volt már fiatal. Egy éve szívrohamot kapott, amire az orvosok azt mondták, „ez közel volt”. Hogyan fogadná ezt a hírt?

A képzeletbeli megkönnyebbülés máris tüskés félelemmé és bűntudattá változott. Nem teheti ezt vele.

Nyers, vad zokogás tört rá. Száraz, mint a por, könnyek nélkül.

A hirtelen kopogástól nagyot dobbant a szíve. Hirtelen el sem tudta képzelni, ki lehet az. Nagyon későre járt. A barátai vagy a szomszédai küldenének neki egy üzenetet, mielőtt betoppannak, különösen ilyenkor. Akkor már tudta. Az apja volt az. Aggódott érte, látni akarta, hogy van.

Elég volt csak egy pillantást vetnie a lánya arcára, tudta, hogy valami nagy baj van. Ha „női problémáról” lenne szó, akkor az nem olyan lenne, ami havonta történik. Most is képes lenne hazudni neki, ha rákérdezne, mi történt? Most nem. Aznap este nem. Valószínűleg mindent elmondana neki.

A megkönnyebbülés, a félelem és a büntudat egyszerre öntötte el, amikor felállt, és az ajtóhoz botorkált. Gyorsan kinézett a kémlelőnyíláson.

– Ó! – mondta meglepetten.

Ismerte ezt a férfit, de nem az apja volt.

Inkább zavartan, mint tudatosan nyúlt a retesz után, elméje ködös volt a hosszú nap után. Ahogy megérintette a zárat, érezte, hogy valami rossz dolog történik. Pánikszerűen cikázó gondolatai próbáltak megálljt parancsolni az ujjainak, hogy ne engedje be a férfit. Annak a férfinak semmi keresnivalója ott. És valami megcsillant a szemében. Valami veszélyes és bizonytalan.

Csakhogy egy pillanatra megszakadt a kapcsolat az agya és a teste között. Mintha lassított felvételen forgatta volna el a retesz gombját, hogy aztán kinyissa az ajtót.

Az ajtó bevágódott, arcon ütötte, és hirtelen vakító fájdalmat érzett.

A padlóra zuhant, az arca teljes jobb oldala lüktetett, a látása elködösödött. Könnyek szöktek a szemébe, végre tudott sírni. Próbált sikítani, beszélni.

Egy kéz szorult az arcára, elzárva az orrát és a száját. Nem kapott levegőt. Nem tudott semmilyen hangot kiadni. Rángatózott, de a férfi megütötte.

A világ teljesen elsötétült előtte.

Kipattant a szeme. A szájában valami furcsa, gyapjas dolgot érzett, és kellett egy kis idő, mire rájött, hogy valamit beletömtek. Felemelte a kezét, hogy kivegye onnan.

– Ne csináld!

A parancstól megdermedt.

– Hagyd azt ott! Nem akarom, hogy üvöltözz.

Az ismerős arcot figyelte, és pislogott, némán kérlelve a férfit, hogy engedje el.

– Egypár perc lesz az egész – magyarázta a férfi, szinte bocsánatkérő hangon.

Volt valami a kezében. Egy tű.

Magához húzta a lány jobb kezét, és már emelte is a tűt, hogy beledöfje. Catherine tompa sikolyt adott ki, próbálta elhúzni a kezét.

Gyenge volt, és fájtn neki a férfi erős szorítása, de a hirtelen rántással meglepte őt, és a tű elvétette a célt. Catherine zihált, amikor a karjába fúródott.

– Nézd, mire kényszerítettél! – vicsorgott a férfi dühösen, a szemébe pedig visszatért az a csillogás. Most még erősebben szorította a csuklóját, fájdalmat okozott neki, és újra megszúrta a tűvel. Catherine próbált a másik kezével a férfi arca felé kapni, hogy megkarmolja, mire az felpofozta.

– Így nem tudom eltalálni a vénádat – mormogta. A tű ismét beléhatolt. A férfi megrázta a fejét, és frusztráltan motyogott magában.

Catherine elrántotta a kezét, vakító fájdalom lángolt a karjában, ahogy a tű elmozdult. Vér szivárgott a karján lévő, cafatos lyukból. Szédült, úgy érezte, el fog ájulni.

– Az istenit!

A férfi dühödten elhajította a tűt, ami a szoba sarkában landolt, csattanva. Dühösen, a fogát csikorgatva nézett rá. Aztán a lány vérző

karjára pillantott. A szeme tágra nyílt. A torka összeszorult, ahogy nyelt.

A lány karjához hajolt, és Catherine legnagyobb undorára lenyalta a vért. Az undortól és a rémülettől összerezzent, amikor megérezte bőrén a férfi nyelvének durva felületét. Megpróbált elhúzódní, de a férfi erősen tartotta a karját, és furcsa hangot adott ki. Vicsorgott.

Az ajka a lány bőrére szorult, és szürcsölni kezdett. Catherine némán bámulta, ahogy kiszívja a vért a felszakadt bőrből. Amikor végzett és elhúzódot, az álláról csöpögött a vér.

– Muszáj volt. – Az arca eltorzult a szégyentől. – Sajnálom.

A világ ismét elhalványult körülötte.

Amikor magához tért, a férfi már nem volt sehól. Valahonnan a közelből furcsa, nyögdecselő hang visszhangzott. Sírás? Igen. A férfi hangja. Még mindig ott volt Catherine otthonában, és sírt.

A rendőrség. Hívnia kell a rendőrséget. Próbált erőt venni magán, hogy megmozduljon, felkeljen, de a végtagjai nem engedelmeskedtek. Vér szivárgott a karjából, a padlóra csöpögött.

Végül sikerült megmozdulnia. Kihúzta a szájából a pecket. Már épp fel akart állni, amikor a háta mögül hallatszó zajtól megdermedt.

Aztán egy szövet került a torka köré, és erősen összeszorította. Catherine kapálózott, nem tudta megfogni a hurkot, a szája tágra nyílt, sikítani próbált. Egy hang sem jött belőle. Nem kapott levegőt. Foltok táncoltak a szeme előtt, a látása fokozatosan elhomályosodott.

Gonosz, halk kuncogást hallott, aztán a férfi a fülébe morgott:

– Most jön a szórakoztató rész.

2. FEJEZET

2016. október 15., szombat

HOLLY O'DONNELL NYOMOZÓ A FOLYOSÓN ÁLLT, és figyelte, ahogy a mentősök óvatosan a hordágyra helyezik Catherine Lamb holttestét. Hullazsákba zárták, már nem lehetett látni. De a kép az elméjébe égett. A kócos hajszálak, amelyek az arcára tapadtak a rászáradt vértől. A zúzódások a bőrén, amelyek csak még jobban kiemelték a bőre sápadtságát. A szakadt ruhák, Catherine utolsó, elkerülhetetlen megaláztatása. Előfordult, hogy O'Donnell fenn tudta tartani a szakmai távolságtartás álcáját. Aznap nem.

A hordágyat cipelő két férfi felmérte a terepet, hogyan manőverezhetnék ki a zsákot a nappaliból, igyekeztek mindent megtenni, hogy ne lépjenek bele a nagy, megszáradt vérfoltba. Ahogy távoztak, O'Donnell adott magának egy kis időt, hogy összeszedje magát. A gyilkossági helyszínek hangulata mindig megváltozott, miután a holttestet elszállították. A hangok felerősödtek. A rendőrök szabadabban mozogtak, gyakorlatiasan viselkedtek. Valaki elsütött egy poént. Igazából mindenkit egyfajta megkönnyebbülés

töltött el. A hulla eltűnt. Eljött az idő, hogy az élők elvarrják a szálakat.

Az ablakon beszűrődő lágy fényben alaposan szemügyre vette a környezetét. Kis ház volt, el tudta képzelni, hogy a közelmúltban történt borzalmas események előtt kedves hely lehetett. Egy hangulatos hálószoza, egy kellemes nappali kanapéval és egy kis tévével. A konyha kissé szűkös volt, de Catherine Lamb csodákat művelt a térrel, úgy aggatta fel a falra az edényeket és serpenyőket, hogy azok szinte a berendezés részének tűntek. A konyhaablakból a hátsó udvarra lehetett látni. A gyep elvadult, tele volt gyommal és avarral.

O'Donnell Garza rendőrtiszt felé fordult, aki a konyhában állt, és a noteszát lapozgatta.

– Lássuk azt a nappalit! – javasolta.

A rendőr túl sok időt várt a bólintással, az arca bosszús volt. O'Donnell kezdett hozzászokni az ilyen gonoszkodásokhoz. Ahhoz, hogy a zsaruk úgy néznek rá, mintha nem érdemelné meg, hogy nyomozónak vagy egyáltalán zsarunak nevezze magát. Azt meg *pláne* nem, hogy ő irányítson.

Nos, akár kiérdemelte, akár nem, a főnök ő volt. Garzának meg kellett birkóznia ezzel a ténnyel.

A rendőr belépett a nappaliba a noteszával, és ott várta. O'Donnell egy pillanatig habozott, a padlón lévő nagy kiterjedésű vérfolt frusztrálta. Egy olyan magas ember számára, mint Garza, nem jelentett problémát. De ő nem tudott csak úgy átlépni felette. Át kellett ugrania rajta, ahogy azt már kétszer meg is tette. És a cipővédő lábzsákban – ragaszkodott hozzá, hogy mindenki viselje a helyszínen – megcsúsztatott és eleshetett volna. Arról nem is beszélve, hogy kívülről nézve nevetségesnek érezte magát, hogy úgy ugrál az olcsó öltönyében, mint egy nyúl.

Ahogy átuagrott a felt felett, valóban megcsúszott, és majdnem el is esett. Garzára pillantott, ellenőrizve, hogy mer-e nevetni. Nem mert.

A feladatra ősszpontosítva, mérőszalaggal mérícskélíni kezdte a szobát, és a méreteket odakiáltotta Garzának, aki feljegyezte a részleteket a lapra. Garza és a társa érkezett elsőként a helyszíni. Amikor O'Donnell megjelent, megkérte a rendőrt, hogy készítsen egy vázlatot, a társa pedig kerítse körbe a helyszínt. A fürdőszobával és a hálósobával már végeztek, és megvárták, amíg a holttestet elszállítják, mielőtt nekifogtak a nappalínak.

Egy nyolcas számú bizonyítékjelzőt helyezett az áldozat földre dobott telefonja mellé. A kilences bizonyítékjelzőt a szakadt melltartó mellé tette. A tíztől tizenötig terjedő bizonyítékjelzőket pedig a padlót borító véres lábnyomok mellé. Az egyik első gyilkossági tárgyalásán majdnem elvesztették az ügyet, mert három lábnyomot egy jelölővel jelöltek meg, ami silány minőségű fényképekhez vezetett. Soha többé nem követi el ezt a hibát.

– A vázlaton mindenképpen jelölje a lábnyomok irányát! – adta ki az utasítást.

– Úgy lesz.

Garza épp az áldozat telefonja és a szoba ajtaja közötti távolságot mérte.

– És mérje be a távolságot közöttük egyenként!

Ahogy a férfi ránézett, nyílt undor áradt az arcából, de nem szólt egy szót sem. Természetesen tudta, hogyan kell végezni a munkáját; nem volt szükség arra, hogy mikromenedzselen. De jobb volt félni, mint megijedni. O'Donnellnek az elmúlt hónapokban annyi ijedség jutott ki, ami egy életre elég.

Óvatosan körbejárta a nappalí, vigyázva, hogy elkerülje a vérfoltokat. Valami nyomot keresett, ami addig nem tűnt fel neki. Aztán

odalépett Garza mellé, és a noteszába pillantott. Nagy bosszúságára el kellett ismernie magában, hogy a férfi jó munkát végzett. A vázlat rendezett volt, a mérések alaposak és pontosak.

Hangoskodás keltette fel a figyelmét. A kinti rendőr vitatkozott valakivel, és a hangnem egyre hevesebbé vált. Már itt is lenne a média? Vagy csak egy kíváncsi szomszéd?

Ismét átugrott a vérfolton, ezúttal nem csúszott meg. Határozottan egyre jobban ment neki. Aztán kivonult a házból, hunyorognia kellett a napfénytől.

Catherine Lamb házát, aprócska előkertjét és a járda egy részét is lezárták. Garza társa, egy újonc, aki csak nemrég végzett az akadémián, a járdán állt a kordonon belül, kezében a helyszínelési naplóval. A sárga szalag túloldalán egy férfi és egy nő állt. A nő hosszú, bézs színű ballonkabátot viselt, és zsebre dugta a kezét. Hozzáálló barna gyapjúkalap és sál volt rajta. A férfin szürke öltöny és fekete kabát.

A nő emelt hangon harsogta túl a forgalom zaját, miközben az újoncot szidta.

– Csak néhány percet kérünk. Önöknek is segít, ha...

– Elnézést – lépett oda O'Donnell. A lélegzete köddé vált a hidegben. – Van valami probléma?

– Szövetségiék – jegyezte meg az újonc. – Szét akarnak nézni a helyszínen.

O'Donnell a homlokát ráncolta, majd szembefordult a két szövetséggel. A férfi fekete hajú, magas, széles vállú volt. A testtartása nevetségesen laza, szinte görnyedt, mintha egy középiskolás diák próbálna vagánynak tűnni. A nő ennek teljes ellentéte. Még a férfi válláig sem ért, a gyapjúkalapja alól vörösésbarna fürtök kandikáltak ki. Finom ajkait elégedetlenül szorította össze, és mintha az egész teste megfeszült volna, készen állva, hogy nekirontson valakinek.

Hosszú, ívelt orra rózsaszín volt a hidegtől. Tekintetét O'Donnellre szegezte, aki kis híján hátrált egy lépést. Fűzőld szeme volt, a tekintete nyugtalanítóan intenzív. Mintha nemcsak egyszerűen nézte volna O'Donnellt – hanem alaposan megvizsgálta volna a bőre minden egyes pórusát.

– O'Donnell nyomozó vagyok. – Kényszerítette magát, hogy nézen a nő szemébe. – És maguk?

– Gray ügynök. – A férfi megvillantotta az FBI-jelvényét. – Ő pedig dr. Bentley.

– Ez egy chicagói rendőrségi helyszín, ügynökök. Nem jöhetnek be. Addig nem, amíg be nem fejezzük a vizsgálatot.

– Ez a gyilkosság összefüggésbe hozható egy folyamatban lévő ügygel, amelyben nyomozunk – magyarázta Bentley. – Csak néhány percre van szükségünk, hogy...

– Ki mondta, hogy ez egy gyilkosság? – kérdezte O'Donnell.

Gray bosszús pillantást vetett a társára, aki ezt láthatóan észre sem vette. A férfi felsóhajtott.

– Martinez hadnagy adott nekünk fülest. Azzal hívott fel bennünket, hogy egy Catherine Lamb nevű huszonkilenc éves nőt megfojtottak az otthonában.

O'Donnell továbbra is pókerarcra nézett rájuk, és mindent megtett, hogy elrejtse a dühét. Mindig jó véleménnyel volt Martinezről, aki hozzá hasonlóan a körzet központi nyomozóirodájában dolgozott. Hogy jutott eszébe egy helyi gyilkosság miatt kapcsolatba lépni az FBI-jal? Friss és ellenőrizetlen információkat adni át nekik, például a halál okát, olyan hiba volt, amit még a zöldfülűek sem szoktak elkövetni.

– Hogyan kapcsolódik ez a gyilkosság a maga ügyéhez?

– Ezt nem áll módunkban megmondani – vágta rá Gray gyorsan abban a pillanatban, hogy Bentley kinyitotta a száját.

O'Donnell apró mosollyal nézett rájuk.

– Nekem most egy bűnügyi helyszínt kell átvizsgálnom. További szép napot kívánok, ügynökök!

– Várjon!

Bentley hangja élesebbé vált, szeme dühösen villogott.

O'Donnell elfordult. Eldöntötte, hogy később majd elbeszélget Martinezzel, és rákérdez, miről van szó.

– O'Donnell nyomozó – szólt utána Gray ügynök. – Két percet kérnék öntől. Lehet, hogy némi információval tudunk szolgálni.

O'Donnell felsóhajtott és visszasétált. Úgy tűnt, Gray zavarban van, a vonásai alázatosabbá váltak.

– Beszélhetnénk négyszemközt? – kérdezte.

O'Donnell átmászott a sárga szalag alatt, néhány méterrel arrébb ment a háztól, hogy hallótávolságon kívülre kerüljenek.

– Tessék! – fordult az ügynökökhöz, akik követték.

– Egy Rod Glover nevű sorozatgyilkos után nyomozunk – magyarázta Gray ügynök. – Körülbelül tíz évig élt Chicagóban, hamis személyazonossággal.

– És mi köze van neki ehhez a gyilkossághoz?

– Még nem vagyunk benne biztosak, hogy köze van hozzá. De Rod Glover minden alkalommal megfojtja az áldozatait. És az utolsó ismert lakcíme pont ezen a környéken volt, a McKinley Parkban.

– Ez egy meglehetősen önkényes kapcsolódásnak tűnik – mutatott rá O'Donnell. – Minden egyes gyilkossági nyomozásnál felbukkannak a környéken, ahol felmerült a fojtogatás gyanúja?

Bentley türelmetlenül felhorkant.

– A fojtogatással járó szexuális indíttatású gyilkosságok ebben a körzetben nem mindennaposak...

– Szexuális indíttatású gyilkosság? Martinez azt mondta, hogy szexuális indíttatású gyilkosságról van szó?

– Azt mondta, hogy az áldozat ruhája elszakadt.

– De mi a francért mond el ilyeneket? Semmi köze ehhez az ügghöz, és egyik jelentésben sincs erről információ. Marti... – A kirakós darabjai hirtelen összeálltak. – Dr. Bentley? Ön Zoe Bentley, a profilozó. Ön dolgozott együtt Martinezzel a Fojtogató Temetkező ügyén.

– Igen.

Három hónappal korábban Chicagót egy sorozatgyilkos terrorizálta, aki fiatal nőket gyilkolt meg és balzsamozott be, holttestüket pedig különböző pózokban elhelyezve szórta szét a városban. Martinez hadnagy vezette a nyomozást, és igénybe vette hozzá az FBI segítségét. Dr. Bentley és Gray ügynök tagja volt annak a munkacsoportnak, ami végül elkapta a gyilkost.

– Maga nem az FBI chicagói irodájától jött.

– Nem – válaszolta Gray. – A viselkedéselemző osztályon dolgozunk.

– És véletlenül Chicagóban jártak éppen ma? – kérdezte hitetlenkedve O'Donnell.

Az egység a virginiai Quantico-ban székel, az ország túlsó felén.

– Nem egészen. Glover nyomát követtük. Múlt héten érkeztünk Chicagóba.

– És most át akarják venni az ügyet? Csak mert úgy gondolják, hogy összefüggés lehet...

– Nem veszünk át *semmit*. – Gray békítőleg felemelte a kezét. – Csak fel akarjuk mérni, van-e esély arra, hogy Glovernek köze lehet ehhez az ügghöz.

– Rendben. – O'Donnell megvonta a vállát. – Beszéljen a helyi irodájukban dolgozó emberekkel! Megkaphatják tőlünk az ügyről szóló jelentéseket, és átnézhetik őket.

– Sokkal jobb lenne, ha a saját szememmel láthatnám a helyszínt – fakadt ki Bentley.

– Mármint kinek lenne jobb?

– Hát, mindenkinek. Mi sokkal tapasztaltabbak vagyunk az ilyen jellegű támadások profilozásában. Ha látjuk a helyszínt...

O'Donnell kezdett türelmetlenné válni a nő lekezelő modorától.

– A fényképek is benne lesznek az ügy aktájában.

Gray megérintette Bentley karját, amikor az éppen mondani akart valamit, és a nő befogta a száját.

– Figyeljen! – mondta. – Megpróbálhatunk segíteni ebben az ügyben. Átcsoportosíthatunk erre szövetségi forrásokat.

O'Donnell remélte, hogy szóba kerül majd a téma. A chicagói DNS-vizsgálatokra nevetségesen kevés pénzük volt. De ha a szövetségek bekapcsolódnának, és önkéntes munkát vállalnának a saját laborjaikban... O'Donnellnek jól jött volna egy kis szerencse.

Emellett kíváncsi is volt. Sok embertől hallott már Zoe Bentley-ről és a Fojtogató Temetkező ügyéről. Az emberek majdnem annyira szerettek Bentley-ről beszélni, mint amennyire O'Donnell-ről és a legutóbbi botrányról. A profilozót a szélhámostól a zseniálisig sok mindennek nevezték már. Volt valami kavarodás a Fojtogató Temetkező ügyében. Bentley súlyosan megsérült a nyomozás során. Ő meg a társa valószínűleg fontos információkat titkolt el a zsaruk elől. O'Donnell még azt az abszurd pletykát is hallotta, hogy amikor letartóztatták a gyilkost, Bentley félmeztelen volt. Adott témát bőven az embereknek.

Látni akarta őt munka közben.

– Rendben – egyezett bele. – Szétnézhetnek. De ha megkérem önöket, hogy álljanak félre, akkor távozniuk kell.

– Persze, ez az ön helyszíne.

Gray ügynök mosolyt villantott rá.

Bekísérte őket a házba. Bentley és Gray aláírta a naplót, majd követte. Garza továbbra is a nappaliban volt, és rajzolgatott. A fotós csatlakozott hozzá, és közeli felvételeket készített az egyik véres lábnyomról. O'Donnell emlékeztette magát arra, hogy mindenképpen készítenie kell majd néhány nagy felbontású felvételt az összes lábnyomról, együtt is.

– Kesztyű és cipővédő.

O'Donnell a bejárat melletti dobozokra mutatott. Figyelte Bentley arkifejezését, amikor a profilozó észrevette a hatalmas vérfoltot.

– Az áldozat vérzett – motyogta Bentley, miközben felvette a kesztyűt.

O'Donnellt eddig nem különösebben nyűgözte le a nő deduktív képessége.

– Martinez nem említette ezt? – kérdezte ártatlanul.

Tudta jól, hogy nem említette. Nem szerepelt a helyszínrre érkező első tisztek legelső jelentésében.

Bentley teljesen figyelmen kívül hagyta a nőt, és felvette a lábzsákot. Közelebb ment a vérfolthoz. Anélkül, hogy megállt volna, átugrott rajta, és a nappaliban landolt.

O'Donnell dühös volt. Zoe Bentley még nála is alacsonyabb, mégis olyan kecsesen sikerült átugrania a vérfoltot, mint egy rohadt gazellának.

3. FEJEZET

ZOE ALAPOSAN SZEMÜGYRE VETTE a nagy vérfoltot és a lábnyomokat, amelyek keresztbe-kasul átszelték a szoba padlóját. Először nehéz volt átlátni a rendetlenséget; a lábnyomok elkenődtek és egymásba mosódtak. Lassan sikerült elkülönítenie őket fejben. Valaki körbe-körbelépkedett a szoba bejáratánál, majd elment a távoli sarokba és vissza. Többször belelépett a vértócsába, ami valószínűleg arra utalt, hogy zavarodott vagy zaklatott volt.

A földre dobott melltartót erőszakkal szakították el, a hátulján lévő fémkapocs kicsavarodott. Mi a helyzet a többi ruhával? Azok is elszakadtak? Zoe próbálta megakadályozni, hogy a nyilvánvaló kérdés elhomályosítsa az ítélőképességét. Lehet, hogy ez Glover műve?

Ha Gloverre koncentrált, a tényeket mindig úgy alakította át, hogy megfeleljenek annak, amit látni akart. De nem volt biztos benne, hogy ki tudja kerülni a kérdést. Glover úgy nőtt benne, és úgy töltötte ki az elméjét, mint egy parazita inda, minden zugba és résbe bemászott, minden más gondolatot elfojtott.

Az elmúlt hetekben Tatummal együtt aprólékosan végigkövette Glover nyomát tíz évre visszamenőleg, mintha egy filmet tekernének visszafelé. Ott kezdték, ahol a férfi utoljára járt. Egy lakás ugyanabban az épületben, amelyben Zoe is lakott. Daniel Moore néven

bérelte, és több mint egy hónapig követte Zoét meg a húgát, Andréát. Amikor Zoe elment egy texasi ügyben nyomozni, Glover lecsapott. Kész szerencse, hogy Andrea sértetlenül megmenekült. Glovert akció közben lövés érte, majd bevaccolta magát a nyirkos lakásába, és ott lábadozott. A helyszínelők becslése szerint majdnem meghalt, de végül elállt a vérzés. És amint talpra tudott állni, le is lépett.

És volt még más is. Glover haldoklott. Nem a golyótól, hanem valami sokkal e világibb dologtól. Végstádiumban lévő agydagadata van, és ez veszélyesebbé tette, mint amilyen korábban volt. Egy haldokló vadállatnak már nincs sok vesztenivalója.

Zoe O'Donnell felé fordult. A nyomozó a szoba túlsó végében állt, sötét tekintete a fotóst követte. Az félig letérdelt, miközben sorozatfelvételeket készített a véres lábnyomokról.

– Láthatnám a holttestről készült fotókat? – kérdezte Zoe O'Donnell nyomozót.

A nyomozó összevonta a szemöldökét, néhány másodpercre elgondolkodott, mintha a kérés indokolatlan lenne. Végül megkérte a fotóst, mutassa meg nekik a képeket.

A fotós felállt, vékony ujjával megigazította vastag keretű szemüvegét. Aztán babrálni kezdett a fényképezőgépével, a homlokát ráncolva lapozgatta a képeket.

Tatum belépett a nappaliba.

– Van néhány vérfolt a hálósobában. – A válla fölött az ajtónyílásra mutatott. – Több lábnyom, illetve néhány véres ujjnyom az éjjeliszekrényen meg a falon.

– Ujjlenyomatok? – kérdezett rá Zoe.

– Nem hiszem. Szabad szemmel semmi ahhoz hasonlót nem látam, csak maszatokat. A törvényszéki orvosszakértő szerint úgy néz ki, mintha kesztyűt viselt volna, aki otthagya őket.

– A kesztyű előre megfontolt szándékra utal, ez a rendetlenség azonban abszolút baklövésnek tűnik – mondta Zoe.

– A fürdőszobai mosdókagylón és a padlón is vannak vérfoltok.

– Ott mosakodott meg?

– Úgy tűnik.

Zoe épp próbálta elképzelni a kibontakozó eseményeket, amikor a fotós megszólalt:

– Meg is van.

Odasétált hozzájuk, és megmutatta a kamera hátulján lévő képernyőt.

Zoe egy másodpercig nehezen értette, mit lát.

– Ez a holttest? – kérdezte. – Le volt takarva?

– Igen – válaszolta O'Donnell a háta mögül. – Betakarták egy takaróval.

– Ki találta meg az áldozatot? – kérdezte Tatum.

– Az apja, Albert Lamb – válaszolta O'Donnell.

– Ő takarta be?

– Azt mondta, hogy nem. Már így talált rá – felelte O'Donnell.

– És a bizonyítékok is ezt támasztják alá. Látja azokat a foltokat a takarón?

A fotós végiglapozta a képeket, majd talált egy közeli felvételt, amin két nagy barna folt volt látható.

– Vérfoltok – mutatott rá O'Donnell. – Amikor betakarták, a vér még friss volt. De amikor mi ideértünk, addigra a test már előrehaladott hullamerevségben volt, a vér pedig megszáradt. Már egy ideje halott. Bárki is takarta be, nem sokkal a halála után tette.

O'Donnell vajon elgondolkodott az alternatíván? Az apja is lehetett a gyilkos. Lehet, hogy ő takarta be a holttestet, és csak órákkal később hívta ki a rendőrséget.

– Tehát letakarva talált rá, és csak úgy otthagya? – kérdezte Tatum hitetlenkedve.

– Nem. Levette a takarót, látta, hogy halott és merev. Az első vallomása szerint megpróbálta felébreszteni. Aztán újra letakarta, és hívta a 911-et.

A fotós végigpörgetett még néhány felvételt, amelyek a letakart testről készültek, különböző szögekből. Aztán elhallgatott. A képernyőn megjelenő képen a kitakart test látszott.

Érthetővé vált, hogy az apa miért takarta be újra.

A nő teste össze volt hajtvva, térde hátrahajlítva, szoknyája bokáig lehúzva. A felsője elszakadt, a bal melle kilógott.

Alsóneműt nem viselt. Még ha az apa el is akarta volna takarni, nem lett volna könnyű felhúzni rá a szoknyát, mivel a lábak be voltak hajlítva.

Zoe megpillantotta a földön heverő, szakadt melltartót, bizonyítékjelzővel megjelölve.

– Az alsóneműjét megtalálták?

– Egyelőre nem. De még nem néztük át teljesen a szemeteseket.

– Ha nem volt itt, valószínűleg nem is találják már meg – vélte Zoe. – Elvihette trófeaként.

Alaposan megvizsgálta a képet. A holttest karját vér borította, és a fejére is fröccsent, a haja csomókban tapadt az arcára. A bal lábán is szétkenődött a vér, de úgy tűnt, hogy az nem sebből származik. Az áldozat lába egy bizonyos ponton valószínűleg hozzáért a padlót borító vérhez. A nő nyakát zúzódások fedték – talán kötélnyomok, de a kis képernyő miatt nehéz lett volna biztosan megmondani, különösen olyan nagy látószögéből.

A fotós tovább görgette a képeket, gyorsítva a tempót, mintha nehezebbre esne nézni őket, amit Zoe furcsának talált.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Hiszen ő maga készítette a képeket.

– Várjon! – állította meg Zoe. – Menjen vissza eggyel!

Visszapörgette. Egy közelkép volt a nyakán lévő sérülésekről. Tényleg úgy néztek ki, mint a kötélnyomok, de Zoe továbbra sem volt ebben teljesen biztos. Ami megragadta a figyelmét, az egy finom ezüstszál a nő nyakán.

– Viselt ékszert? – kérdezte.

– Egy ezüst nyakláncot kereszttel. Az apja szerint állandóan rajta volt – válaszolta O'Donnell.

– Miért nem azt vitte el tróféának? – töprengett Zoe morgogva.

– Talán nem szereti az ékszereket – vetette fel Tatum.

Zoe bólintott. Lehet, bár a tróféákat gyűjtő sorozatgyilkosok általában ékszerekre mennek. Különösen, ha fojtogatásról van szó, mint ez esetben, és ha a nyaklánc ott volt a nyakán. A gyilkos biztosan észrevette volna. Talán arra használta, hogy azzal fojtsa meg? Alaposan megvizsgálta a képet. Nem tűnt valószínűnek. A nyaklánc elszakadt volna. Túl finom volt.

– Azt mondtad, ujjfoltok vannak az éjjeliszekrényén – magyarázta Zoe Tatumnak. – Volt ott ékszer?

– Nem tudom.

– Volt ott egy ékszeres doboz – közölte O'Donnell. – Két karkötővel.

– Két karkötő és egy nyaklánc – erősködött Zoe. – A gyilkos valószínűleg átkutatta a holmiját, megszerezte a nyakláncot, és azután tette a nyakába, hogy meghalt.

– Ezt kétkem – ellenkezett O'Donnell. – Az apja azt mondta, hogy mindig viselte. Sokkal valószínűbb, hogy a gyilkos egyszerűen csak valami értékeset keresett, amit magával vihet. A karkötők olcsó